

Fredag 30 augusti

ERITREA: tredje gången gillt

För tio år sedan besökte Gunnar Stensson Eritrea för första gången. Dvs den befriade delen av landet, och den var inte stor. Han reste som vpk representant och för partiets pengar, sedan inte minst lokalorganisationen i Lund hade drivit kravet om erkännande av och stöd åt den eritreanska kampen för självständighet. Ställningstagandet var ingen självklarhet. Sovjet stödde den etiopiska regim som motståndskampen riktade sej mot, och särskilt de sovjetinnade inom vpk tyckte att man skulle arbeta för en federation på Afrikas horn, inter eritreansk självständighet. Även kongressbeslut tillstöd för Eritrea ifrågasattes av partiledningen.

Andra resan

Debatten om Eritreapolitiken fortsatte i partiet – men framför allt fortsatte befrielsekampen i Eritrea. 1987 gjorde Gunnar Stensson sin andra resa dit, och då hade befrielseörelserna kontroll över en stor del av landet. Striderna var dock hårda och regeringstrupperna bet sej fast i de stora städerna. Det var inte minst detta krig som tömde Etiopiens resurser och bäddade för massvågorna.

Befrielsekampen blev alltmer framgångsrik. Det var eriteanerna själva som befriade sitt land, men yttre faktorer hjälpte till. Motståndsrörelser uppstod i en rad etiopiska provinser och omvälvningarna i Sovjetunionen berövade Mengistu stödet från en supermakt.

– Det finns en klar parallell med de baltiska staterna, säger Gunnar Stensson. I båda fallen är det ett långvarigt folkligt motstånd som med hjälp av internationella konjunkturen ger resultat. I Eritrea tog det trettio år. Man räknar den 1 september 1961 som startdatum och det har också blivit det nya landets nationaldag. Gunnar Stensson gör nu sin tredje resa, och denna gång alltså till ett fritt Eritrea. Han far som

representant för de svenska Eritreagrupperna och tror inte att det kommer att finnas så många andra svenska på plats. Jo, representanter för Evangeliska Fosterlandsstiftelsen som har bedrivit ett mångårigt hjälparbete.

Goda grannar

Omställningen till full självständighet har hittills gått bra. Eritrea har goda förbindelser med den nya etiopiska regimen och planerar att samarbeta med både Etiopien och Sudan. Det talas om gemensam valuta och gemensamt kreditväsen, och konkret tänker man upprätta en gemensam hamnstyrelse för ett par av landets största hamnar, som är viktiga även för Etiopiens och Sudans kontakter med yttvärlden. Inte minst kommer hjälpsändningarna till de svältande i Sudan att underlättas när de kan ta vägen över Eritrea.

Om ett och ett halvt år ska enligt stilleståndsavtalet en folkomröstning hållas, och därefter kommer Eritrea att söka medlemskap i FN.

Den svenska regeringen har lovat att bidra med några miljoner till reparation av de krigsskadade hamnarna. Även andra hjälpsatser är aktuella, och själv ska Gunnar Stensson skaffa underlag för ett eventuellt beslut om ett Operation Dagsverke. Han kommer främst att vistas i huvudstaden Asmara under sitt relativt korta besök.

Man läser inte längre så mycket om Eritrea i svenska tidningar.

– Det beror förstås på att utvecklingen går så lugnt och fredligt. Men många svenskar som inte stödde befrielsekampen skäms nog också en smula just nu. Vi som hela tiden varit Eritreas vänner har desto större anledning att glädjas. Det är fantastiskt egentligen, det som hänt både i Baltikum och Eritrea. Man kämpar och arbetar i många år, och plötsligt en dag har målet gått i uppfyllelse.

Ett stort stycke ÄLGKÖTT

fick Annika Åhnberg i julklapp av Lantbrukarnas Riksförbund. Lars Werner fick samma gåva, men det var nog främst Annika som hade vunnit böndernas förtroende och gillande genom sina insatser i riksdagens jordbruksutskott.

Denna stadsbo (från Södertälje) gillar alltså bönder och öppna landskap, även om bönderna fortfarande har invändningar mot vänsterpartiets jordbrukspolitik – se sign Lucifers kåseri i nr 22. Nu besöker hon Lund på måndag den 2 september.

Hon börjar med att träffa eleverna på Spyken. Sen ska hon ut i bushen tillsammans med kommunekolog Nils Englesson för att studera jordbrukspolitikens konsekvenser för landskapet.

På eftermiddagen finns hon på vänsterpartiets valbyrå på Botulfsplatsen och väntas då presentera en "kortlek med 52 ess"; krav och argument om miljövården. Sen blir det appellmöten tillsammans med en känd lokal

blåsorkester. Hon är en effektiv, snabbpratande appelltalare.

19.30 på kvällen har var och en möjlighet att träffa och tala med henne på vänsterpartiets lokal, Bredgatan 28. Det bör betonas att Annika Åhnberg inte bara är jordbruks- och miljöpolitiker utan har en bred erfarenhet från partiet, där hon ofta intagit åsikter som varit i överensstämmelse med "lundalinjen".

En tunnel

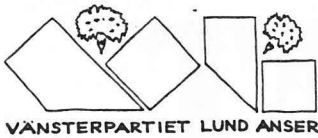
under motorvägen intill Tetra Pak behövs faktiskt, trots att VB i förra numrets ledare sade något annat, hävdar vissa v-politiker. Även om de förespråkar ett annat läge än vad moderaterna (och Tetra Pak) gör. Det påstås vara den nya brandstationens läge på Gastelyckan som gör detta nödvändigt.

Men vi framhärdar. Kan man acceptera fem minuters utryckningstid i andra riktningar så bör det gå även i sydsydväst, för längre körtid blir det inte med befintliga vägar.

Er fühlt sich wie neugestärkt,
Als er so viel Geld bemerkt.

F.d. lundabon Erik Penser fångad vid ett tidigare tillfälle på sitt lantgods i England. VBs utsände syns bakom busken

Personligt av Bo H

Bo Hammar, Margó Ingvarsson och Peter Petersson ska rösta på socialdemokraterna i riksdagsvalet. Det förkunnade de i en artikel på DN debatt i lördags. De kritiserar vänsterpartiet för att vara ett "propagandaparti" som "ofta befrämjat högeralternativen i politiken genom sin skräck för att bedriva en konstruktiv och realistisk realpolitik i samverkan med socialdemokratin". De kritiserar också partiets onyanserade och tvärsäkra hållning i EG-frågan.

Det ligger en hel del i deras kritik. Men den är senkommen. Förhållandena var värre på den tiden de tre själva var aktiva och hade ansvar i partiapparaten. Visst har vpk länge varit varit ett rent oppositionsparti i riksdagen. Och visst vill många ha kvar den trygga rollen. Men vi är också många i vänsterpartiet som vill att partiet ska vara med och påverka besluten.

Vänsterpartiet håller på att förändras och förnyas - även om många i Lund tycker att förändringen går för långsamt och förnyelsen ibland åt fel håll. Vid förra valet förnyades faktisk riksdagsgruppen radikalt. Och kongressen förra våren valde en partistyrelse med många nya ledamöter.

Bo Hammar, Margo Ingvarsson och Peter Petersson är orättvist hårda i sin kritik. Svenska naturskyddsforeningen har gjort en genomgång av riksdagspartiernas agerande den senaste mandatperioden. Resultatet visar att det är inte vänsterpartiet som ställer sig utanför besluten. Det är i stället miljöpartiet som vid flera olika tillfällen valt att inte använda sin makt till att påverka besluten utan i stället ställt sig utanför.

Bo Hammar, Margo Ingvarsson och Peter Petersson gör en halsbrytande kullerbytta när de kommer fram till att socialdemokraterna är bättre än på vänsterpartiet på fördelningspolitik och på miljöpolitik. Har de glömt allt som de har kritiserat socialdemokraterna för? De kommer att rösta på ett parti som ville införa strejkröbuds, som ökar skillnaderna mellan rika och fattiga, som anpassar arbetslösheten till EG-normer, som vill bygga Öresundsbron, som har svikit om kärnkraften och som fortsätter att bygga stora vägar trots att man vet att bilismen är den största miljöförstöraren.

Bo Hammar, Margo Ingvarsson och Peter Petersson har alla personliga skäl att vara besvikna på vänsterpartiet. Det är förstärkt om de har svårt att rösta på v. Men det är bara dumt av dem att gå ut offentligt med så lite på fötterna.

Styrelsen

På baltmötet

i måndags, segermötet om man så får säga, sade Ann Schlyter som representant för vänsterpartiet:

— Förra veckans bestörtning och rädsla har förbytts i optimism. Till slut kommer även Sverige att erkänna de baltiska staterna. Allt tyder på att balternas frihetskamp når sitt mål inom en förutsebar framtid. Vänsterpartiet delar balternas glädje och förväntan. Här i Lund ser vi fram emot ett vänortsutbyte med stöder i fria stater.

Självklart finns det också bävan mitt i glädjen. Det sovjetiska

kommunistpartiets upplösning lämnar ett maktvakuum som vi ännu inte vet hur det kommer att fyllas. Det postkommunistiska Sovjet är ju tyvärr inte postmilitärt. Kärnvapenhotet finns där även om vi hoppas på en fortsatt fredlig utveckling.

Jag som vänsterpartist känner optimism, för det är först nu, när öststatskommunismen rämnar, som en historisk hämsko för vänsterpolitik verkligen blir historia.

Optimism är ett vapen i all befrielsekamp. För balterna återstår att föra befrielseprocessen helt i hamn. Man ska inte ta ut segrar i förskott - men ändå: Leve det fria Baltikum!

Den nödvändiga solidariteten

Symposium i hörsalen, Lunds stadsbibliotek lördag 7 september.

Program:

- 14.45 Inledning
- 15.00 De mänskliga rättigheterna
Håkan Hydén, professor i rättssociologi
- 15.30 Solidaritet med de sårbaraste
Ingrid Gottfries, överläkare
- 16.00 Tredje världen och vi
Bertil Egerö, utvecklingsforskare
- 16.30 Kaffepaus
- 17.00 Konsten - ett språk för alla
Cecilia Nelson, sf konsthallschef
- 17.30 Hur osolidariska är de osolidariska?
Tomas Peterson, sociolog
- 18.00 Kvinnor och kvinnor, svensk vardag 1991
Tora Friberg, kvinnoforskare

Samordnare Gunnar Stensson

Fritt inträde. Exakta tider. Insläpp i hörsalen mellan anförandena av respekt för talarna och åhörarna.

Arrangör: Vänsterpartiet, Lund

Panikorkestern Ve och Fasa

spelar och sjunger på lördag kl 11 på Lilla Fiskaregatan.

Panikorkestern är en nystartad skiffelgrupp som återupplivar musikstilen från femtitalet. Gruppen består av Mats Olsson, gitarr och sång, Thomas Wahlund, mandolin och sång, Jens Pelland, tvättbräde och kör samt Gunnar Sandström, bas och kör.

Repertoaren består av självskrivna politiska texter till gamla

melodier. Så tex spelar man "Det är du som går på röven" till en melodi av Spike Jones. Låtarna gycklar med borgarna och ger också sossarna en släng varför man lugnt kan räkna orkestern som ett komplement till vänsterorkestern Röda Kapellet, som f ö också konserterar på lördag med sång och musik på stan vid samma tidpunkt.

Panikorkesterns självvironiska motto är "Kan vi inte göra det bra så kan vi göra det snabbt".

Sista resan till Sovjet- Unionen?

En förvirrad upplevelse. Så kan man sammanfatta VBs ekonomidirektör Göran Perssons erfarenheter av tre dagar i kuppens Sovjetunionen.

Göran var på bibliotekskonferens i Moskva när de sovjetiska kuppakarna slog till. Informationen om vad som hände var knapphändig och lätt rörig och innehållet berodde på var i stan den man bodde.

Konferensen startade som planerat på måndagsmorgonen. Vid tunnelbaneuppgången på väg till konferenscentret, World Trade Center, stod mer än 50 stridsvagnar. Inte helt normalt enligt tolken, men vad att göra. Lika bra att gå på kongress.

Dagarna i Moskva förlöt i två parallella spår. Ett tillkämpat vanligt på kongressen och ett förvirrat utanför i staden. På måndagskvällen skulle den sovjetiske kulturministern tala till kongressen vid invigningsbanketten. Kulturministern var en f d skådespelare och teaterdirektör. Han sa att han hade försökt att ringa till Kreml för att få reda på vad som hade hänt men inte lyckats komma fram. "Det är svårare att vara kulturminister än teaterdirektör", tyckte han.

På tisdagskvällen kunde man sitta på hotell Rossia och se hur de sovjetiska stridsvagnskolonerna körde upp längs med Moskvafloden till det ryska parlamentet och när kongressen tänkte ställa upp på en regeringsmottagning, juntans, i Kreml på onsdagskvällen kändes det som att det var dags att lämna det hela och flyga hem.

Nästa gång jag åker skall jag ta med mig en kortvågsradio så att jag kan lyssna på BBC, precis som Gorbatjov, avslutar Göran.

Ungernvandringen 3.

Ganska trötta var vandrarna när de kom fram till Balatonsjön. De somnade snabbt in i sina tält. På morgonen blev det förstas mycket plaskande i den grunda och varmasjön. Och särskilt kul hade de med en gul tennisboll som lockade fram leklynet hos såväl barn som vuxen.

Ännu återstod en vandringsdag innan vi kom fram till den mondäna badorten Balatofured. På vägen dit märkte vi att många västeuropeer, särskilt tyskar, skaffat sig lyxvillor på höjderna ovanför sjön. Själva campingen var ytterst effektiv med datoriserad inbokning. Datorn var tydligen programmerad så att landsmän placerades tillsammans. Vi hamnade således bland svenska husvagnar.

På denna camping fanns det mesta, bl a vattenrutschbana och vattenskidlift. Det fanns också ett litet tivoli, som drevs av en tjock zigenarfamilj. En dag gjorde vi en båtutflykt till halvön Tihany och vi la då märke till att ungerska barn låter de äldre ta de sittplatser som finns. Tydligen har barnomsorgen i detta land en sorts fungerande pedagogik. På hemvägen simmade gamle F över Balatonsjön på cirka enochenhalf timme. Det lär ha känts lite ödsligt mitt i sjön.

Nu var det dags att ta tåget till Budapest. Där delade sig gruppen så att en hälft åkte hem medan den andra satte sig ner och planerade tågfluffning. Först skulle Budapest beses. Det är en ganska bullrig stad som påminner något om Paris. Här finns gott om varor och en viss lyx, men också fattigdom och tiggeri. Vi ser en tiggare med en tam anka mitt i stan. Djurvänner går fram till mannen och bannar honom.

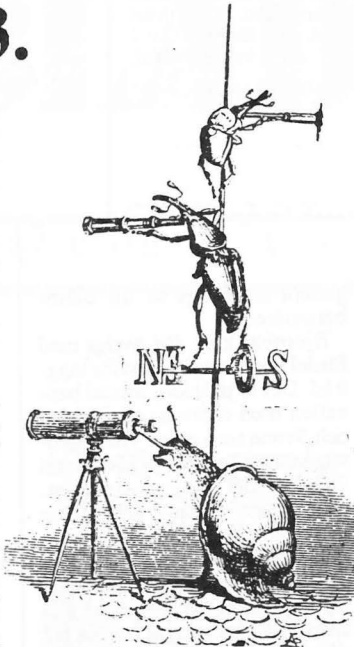
Vi går förstås på kondis och till de offentliga baden, men där talar man bara ungerska och vi vågar oss inte in, fast ett rejält gyttjebad nog inte skulle ha skadat. En av oss badar i alla fall fötterna i en bassäng för hundar, vilket leder till glada kommentarer från hundägarna.

Morgonen därpå tar vi tåget till pustan, som mycket riktigt visade sig vara ganska platt. I staden Debrecen går vi av eftersom vi läst att Karl XII en gång slog läger här. Vi hittade dock inga minnesmärken, men en del stadsbor var ovanligt blonda, tyckte vi. Sent nådde vi fram till en liten station vid tjeckiska gränsen som hette Hidasnémeti. När vi ska söka tältplats hinns vi upp av en militärpatrull, som undrar vad vi håller på med. Vi förklarar vår avsikt och de hjälper oss att hitta en tältplats på en äng vid en liten uppdämd bäck. Vi somnar och på morgonen höll vi på att bli nertrampade av en massa kor som var på väg ner till bäcken för att släcka sin törst.

När vi ska över gränsen sysselsätter vi 4 plus 4 passkontrollanter och 2 tullare, som alla uppträder vänligt. Man förstår att vissa yrkesgrupper i Europa kommer att reduceras ganska radikalt i framtiden, föra att nu intetala om alla militärer och hundar som bevakade järnridån!

På andra sidan gränsen ligger Tatrabergen som påminner lite om Schweiz, fastän mindre alpint. Här finns skog och goda beten, förmåna hotell och många turister med kraftiga vadmuskler p g a fotvandringar utmed markerade gångstigar. Vi åker smalspårig järnväg från Poprad. Vi stiger snabbt till 1300 meter och sedan ner igen på en kuggstångsbana. Den natten tältar vi i en liten park i Mosty u. Jablunkov. På morgonen släppte en gumma ut sina trevliga bruna höns i parken. Vi tar tåget igen.

Efter Tatrabergen ligger ett mycket miljöförstört industriområde med väldiga slagghögar och sönderrostade järnskelett, som spår av nedlagda industrikomplex. Vi åker utmed gränsen till Polen, inte långt från Krakovdistriktet. I Prag gör vi bara ett kort besök, men vi hinner konstatera att järnvägsstation på ett år fått sig ett ordentligt ansiktslyft. Natten tillbringade vi i Decin, vars camping vi besökte förra året. Här finns en 50-metersbassäng som nattetid invaderas av gratisbadare. Även vi tar oss ett nattadopp. På morgonen upptäck-

er vi att det flyter omkring äckliga sopor i badet.

Nu återstår bara Berlin innan vi styr mot Lund. Kommen dit tog vi en rundtur på Wannsee. Vi gick till Brandenburger Tor, där månglarna sålde ut muren och sovjetiskt krigsmaterial. Invandrarna lagade mat och roade sig i stadens parker. Människor kastade sig ut för en väldig kran i gummlinor. För detta betalade de 100 D-mark. Vid Checkpoint Charlie åt vi gott på café Adler. Sedan återstod bara hemresan. Nästa år blir det kanske en vandring i Grekland i anslutning till ett musikläger på en av öarna i Odesseuvs farvatten.

Finn

Upplösning

På ett sätt tycker jag att moderatledaren har en poäng när han menar att Lars Werner, liksom Gorbatsjov i förhållande till SUKP, borde upplösa vänsterpartiet.

Vänsterpartiet är i allt för hög grad bärare av ett dogmatiskt arv för att medlemskap skall kännas angenämt. Namnbytet medförde inte heller någon mentalitetsförändring, det borgade den ytterst knappa majoriteten för det nya namnet för. Det blev en läpparnas bekännelse. Vpk borde ha upplösts, tillgångarna borde skänkts till välgörande ändamål, varpå de som orkade kunde ha bildat ett nytt parti. Eller flera.

Injagad i ett hörn vill jag göra en röstförklaring. Jag tänker bara rösta på vänsterpartiet lokalt. I kommunen gör partiet nytta och driver en i många stycken ansvarsfull och pragmatisk linje. Om partiet upplöses borde vänsterpartiet i Lund omvandlas till ett lokalt parti som man inte behövde skämmas för.

Tanken att rättfärdiga f d Vpk Lund genom att framhålla det interna motståndet på olika kongresser framstår för mig som patetiskt. Man var en del av partiet och då bär man också ansvaret som en man (eller kvinna) rakryggat!

Rabert Berg

Rabert Berg vänsterpartiets representant i Kulturstödsnämnden, där han är ordförande.

Om fler vill berätta hur dom tänker rösta i valet så står våra spalter alltid öppna

I veckan kom en man in på vallokalen och berättade att han tänkte rösta på v, men bara i riksdagsvalet, inte kommunalt, eftersom Rabert Berg är aktiv lokalt.

Red komm.

Tveksam rekommendation

Vän av husfrid kunde i fredags med road tillfredsställelse konstatera, att Rolf Nilson och Rune Liljekvist kunnat enas om att rekommendera tvehågsna rödgröna väljare att stödja på miljöpartiet. Och vem skulle inte vilja ge en smula avkall på parti-egoismen, om detta kunde garantera de gröna fortsatt riksdagsrepresentation?

Efter den senaste Sifomätningen frågar man sig dock om detta längre är möjligt. I detta läge kan sagda väljare nog använda sina röster bättre genom att stödja vänsterpartiet, som mycket väl kan bli miljöopinionens enda språkrör i riksdagen under nästa mandatperiod.

Lars-Arne Norborg

HAR DU FLYTTAT? Skicka hela adressdelen till Veckobladet,
(se ovan).

NY ADRESS.....

Från täppan

På våren är det trevligt att plane-
ra odlingarna och sätta frön och
det är spännande att uppleva när
de späda plantorna kommer upp,
men sedan när allt ska skördas
och bäras hem och tillredas går
det lite trögare. Salladen, gräslö-
ken och kryddorna går i blom
och man näns liksom inte göra
något. "Man" är i detta fallet un-
dertecknad. Sambon däremot
vårdar sig mer om skörden och
dess handhavande.

Häromdagen fick hon mej fak-
tiskt att plocka upp potatisen och
riva loss bondbönorna. Potatisen
gav inte mycket, ungefär dubbelt
upp jämfört med sätpotatisen.
Jag hade satt dem för tätt och inte
tillräckligt djupt. Men de jag
grävde upp smakade mums till-
sammans med färsk Hanöslax.
Bondbönorna gav god skörd.
Visserligen hade skidorna hun-
nit mörkna något utanpå, men
själva bönen var det inget fel
på.

Något som jag inte glömmer
att skörda är hallon, krusbär och
vinbär. (Det mycket angenämare
att plocka av än att gräva upp.)
Nämnda bär börjar nu avta, de få
krusbär som finns kvar är djupt
röd och krympande. Däremot har
de första björnbären just börjat
 mogna utanför den tomt där en
gamal kolonist förra året brann
inne. Jag får hedra hans minne

genom att flitigt se till björn-
bärssnåret!

Björnbär kan för övrigt med
fördel användas i stället för tagg-
tråd. Det är problem utmed ban-
vallen med eleverna på Polhem
och Svane som gärna vill ta gen-
vägen över koloniområdet för att
komma till Högevallsbadet.
Genom att någon i våras satte
björnbär vid ett viktigt plank-
ningsställe kan kanske trafiken
minska något. Och det är viktigt
för banverket har klagat på alla
spåröverspringningar hos de två
äldre odlare som jämte mig hål-
ler till mellan koloniområde och
banvall. Banverket har hotat med
att förbjuda odling när de två läg-
ger av. Ätminstone en av dem är
ganska skröplig så jag börjar bli
orolig för framtiden. Det är klart
man kan ju alltid flytta in i sam-
bon kolonistuga, men då tvingas
man förmodligen börja rensa i
grusgångarna.

Apropå grusgångar har sam-
bon och jag kommit på ett triv-
samt sätt att använda dem på. Vi
spelar boullé. En speciell variant,
som vi kan kalla "långboullé",
går ut på att kasta kloten runt
omkring i området. På så vis kan
man kolla in i trädgårdarna utan
att direkt stå och blängstirra. Men
givetvis är själva kampen det
viktigaste. Jag vinner för det
mesta.

Finn

Det rör på sig

I Vänsterpartiets valstuga på
Botulfsplatsen är det liv och rö-
relse. Klockan elva, när valbyrån
öppnar står redan några och
"hänger på låset", ivriga om att
informera sig om vänsterpartiets
politik.

Tjänstgörande valbyråkrat
lämnar ut broschyrer, program
och affischer och försöker svara
på alla upptänkliga frågor om
partiets politik.

Ute fladdrar sommarvinden
de röda fanorna och Andrzej
Ploskis jättetavla med rödluvan
och grävskopevargen väcker de
passerandes intresse.

Affischerna går åt

Det är ett påfallande intresse för
partiets affischer i detta val. I
synnerhet den egentryckta "bil-
fri innerstad" tar snart slut och
måste snabbt tryckas i en extra-
upplaga för att mätta marknaden.
Då och då ringer folk och påpe-
kar att affischtavlor har ramlat
omkull eller sparkats sönder. Det
antecknas och informationen förs
vidare till de ansvariga för affi-

scheringen.

Vid sjuttontiden dyker med-
lemmar ur blåsorkestern Röda
Kapellet in i valbyrån för att
värma upp inför kvällens konsert
på Lilla Fiskaregatan. Nytt för i
år är att orkestern har sångerskor
som sjunger egenhändigt hops-
nickrade texter. Det är Christina
Merker och Stina Hall som turas
om att sjunga "Konserverad
gröt", "Gratis luft", "Ett glas öl"
och paradnumret "Kanske för att
jag är lundabo". Publiken upp-
skattar hörbart orkesterns nya
framtoning och stannar kvar
under programmet eftersom det
inte avbryts av något politiskt
anförande.

Varför ska man rösta, frågar
en ung kvinna, en andragångs-
väljare som inte röstade förra
valet trots att hon kunde. Frågan
är aldeles för rak för att kunna be-
svaras med de vanliga argumen-
ten om trovärdighet i politiken
osv.

Till sist får hon uppmaningen
att klippa ur en bildav Kalle Anka
och lägga i valkuvertet. Ännu en
i raden av röstförklaringar.

rl

De indragna brevlådorna

på Bangatan för sistaminuten-
brev har flera läsare bett oss ta
upp.

Ja, vi tycker att det är för djäv-
ligt. Men detta är bara det senaste
steget i en lång och successiv
försämring av postens service. De
äldre redaktionsmedlemmarna
minns när man kunde lägga brev
på Stockholmståget vid midnatt.
Sen hade man i många år tid till
tio. För några år sen blev det åtta,
med särskilt dålig service på
söndagar, som ju är vanligt folks
stora brevskrivardag. Klockan 18
är egentligen inte vad man vill
kalla "sista minuten".

Men det skulle bli värre. F
postchefen (!) Gustav Crantz blev
som hyresgäst i Bangatan irrite-
rad på alla bilar som köade vid
drive in-brevlådorna och satte
igång en aktion. Som privatman
skiter han uppenbarligen i sina
forna kunder. Och efterträdaren
föll till föga: brevlådorna flytta-
des till huvudposten på Fabriks-
gatan, en plats som även gamla
lundabor ofthar svårt att hitta
till utan en noggrann väg-
beskrivning.

Värst är det naturligtvis för
tåg- och bussresenärer, för gåen-
de och cyklisterna. Backen över
Kung Oskars bro är inte rolig att
tas med. Ingen busshållplats finns
i närheten. Därtill är det skedda
en ny kapitulation för bilismen.
Bilarna förstör inte bara vår luft,
de försvårar också våra vardags-
rutiner (och söndagsditen).

Vi vet att posten är trängd i,
faxens tidevarv. Ändå är vi fort-
farande många som använder och
är beroende av den. Dessa vän-
ner bör posten slå vakt om. Vi
begär: ordna åter med sistaminu-
tenlådor i anslutning till Lund
C. Däremot behöver och bör de
inte ligga så att man kan nå dem
sittande i bilen. Bilarna kan köra
runt.

Luftmadrass och nyckel

Blir medborgarvittnena kvar ef-
ter en borgerlig seger i kommu-
nalvalet? Moderaterna vill ha bort
dem och polisen är inte entusiastisk.

Vänsterpartiet tycker att det är
bra med denna insyn i polisens
verksamhet. Men för att insynen
ska vara effektiv föreslår dess
vittnesgrupp i ett brev till polis-
styrelsen att medborgarvittnena
får förfoga över nycklar under
sina tjänstgöringspass.

Man tar också upp en sak som
man utan resultat har drivit redan
tidigare, nämligen det förhållan-
det att tillfälligt omhändertagna
läggs direkt på ett hårt om än
uppvärmt arrestgolv. Kunde de
inte åtminstone få en luftmadrass,
undrar vänsterpartiets medbor-
garvittnen.

HANNAS FLÄKT spelar som be-
kant på lördag.
RÖDA KAPELLET. L631.8 kl 9.30
avresa från Clemensstorget för spel
i Landskrona. Återkomst 11.30. I
Lund spelar orkester 1 kl 11, sam-
ling på Botulfsplatsen 10.45. Obs:
ingen rep söndag kväll! Må 2.9 kl
17 gatuspel med Annika Åhnberg,
start på Botulfsplatsen. Ti 3.9 kl
17 spel utanför Victoriabiogafen i
Malmö, avresa från Clemensstor-
get 16.15. On 4.9 kl 17 gatuspel i
Lund. To 5.9: spelningen flyttad
till fre 6.9 kl 16 i Malmö - med Lars
Werner!

KOMPOL träffas må 2.9. kl 19.30
på v-lokalen. Budgetarbetet.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Lars
Borgström, Rune Liljekvist och
Gunnar Sandin.

Kontaktredaktör för nästa num-
mer Gunnar Sandin, tel 135899.